

ragraffen selv ved sine egne Bestemmelser ikke de paagældende at komme juridisk ud over Fattiglemmers retlige Tilstand. Jeg maa endvidere tillade mig bestemt at pointere, at disse Bestemmelser her ere i hele deres Form fuldstændig det samme, som enhver anden Fattighjælp. Der sker ikke anden Forandring, end at den Hjælp, de faa efter denne Paragraf, betragter Paragraffen ikke som Fattighjælp, men det vil af alle andre blive betragtet som Fattighjælp og i Særdeleshed af de Forsørgelseskommuner, som vedblivende skulle betale $\frac{3}{4}$ deraf. Trangen skal anerkendes af den samme Myndighed, af den samme Fattigbestyrelse, den skal anerkendes efter de samme Regler — de ere opretholdt i § 69. Er Trangen anerkendt, skal Størrelsen af Understøttelsen bestemmes efter de samme Regler, som anden Fattighjælp og af samme Fattigbestyrelse. Der er ikke et Ord i Loven, som bestemmer, at vi maa gaa ud over denne Regel og give dem en rigeligere. Det er der ikke Tale om; men den skal gives efter tiltagende Svagthed eller Alderdom. Vi have jo Regler i de lovbestemte Reglementer, som sige, hvem der hører ind under 3dje Klasse, de svageste understøttede, som kun skulle have en Hjælp til den Hjælp, de selv hde ved deres Arbejde, og væsentlig for at de ikke skulle fristes til gennem Betleri at staffe sig det allernødvendigste. Det er 3dje Klasse, der er stillet saaledes efter de lovbestemte Reglementer, og som har Udgang til en Forsørgelse, der gives efter Reglementet. Det er Lovens Bestemmelse, andet Krav have de ikke. Den Fattighjælp, der en Gang er ydet dem efter disse Regler — og den kan være overordentlig knap — kan forandres. Den kan ganske vist forhøjes ved tiltagende Alderdom ligesom nu, men den kan ogsaa nedfærtes, og de have aldeles ingen Garanti for Størrelsen af, hvad der skal ydes, for at Størrelsen af, hvad der skal ydes dem, kan være vedvarende. Hvad der for mig er overordentlig vigtigt ved denne Bestemmelse, er det, at den ikke giver dem deres personlige Frihed. Den giver dem ikke Ret til at nyde selv dette farvelige nødvendige Ophold efter Reglementets Regler, men den samme Fattigbestyrelse kan hde dem denne Hjælp ved at hensætte dem mellem andre. Mellem hvem og hvor? I Asyl og Hospitaler. Og hvad er det for Asyl og Hospitaler, hvorledes ere de indrettede, ere de forskellige fra Fattiggårdene, saaledes som de almindelig ere? Jeg har ikke den fjerneste Forventning derom. Derimod kan jeg snarere sige, at det kan være Asyl og Hospitaler, som kunne

være oprettede af Kommuner i Forening; saa kunne disse Menneſter altsaa blive flyttede bort ej blot fra deres lille Bolig, men ogsaa fra deres nærmeste Omgangsbønder, tværtimod hvad de ønske, hvorimod andre fattige blive i det Sogn, som de høre til, med mindre de da komme paa Tvangsarbejdsanstalter. Friheden bliver altsaa efter Lovens Bestemmelser snarere mindre end større i Forhold til de øvrige fattige. Selve denne Understøttelse ydes dem af samme Fattigkasse og paa samme Regnskab som det øvrige, og den fordeles mellem Opholds- og Forsørgelseskommunen ganske efter samme Regler som tidligere. Ja, selv efter deres Død, naar de skulle begraves hæderlig, skal Begravelsen ogsaa udredes paa samme Maade, med mindre vi kunne faa Endringsforslag Nr. 61 affattet saa klart eller saa det vedtaget saaledes, at det ikke skal ske. Det staar dog hen. § 63 anviser jo i den Henseende deres Stilling. Men saaledes som denne Paragraf er affattet i Lovforslaget, kommer den ikke en eneste til Gode, som ikke nu har samme Ret til Fattigkassen og ikke med en eneste Dre mere, end de nu have. Saaledes er Lovforslaget med dets § 64; og saaledes som disse Understøttelser altsaa fastslaas — kun med en lille Forandring — betragtes det ikke som Fattighjælp. Da er det, jeg siger, at efter en saadan Redaktion ville Grindringerne mod, at en saadan Ordning er i Overensstemmelse med Grundlovens § 30, det og det Punktum, hvor der nævnes udtryffeligt Fattigvæsenet styrkes, og min Tvivl i saa Henseende være fuldstændig berettiget. Men jeg har heller aldrig tænkt mig, at man her vilde gaa saa flod til Værks og tage Regeringens Forslag uændret uden i alt Fald at sørge for et andet Afsnit, som betingede en Dobbeltthed i Titlen, saaledes at Titlen blev: Lov om det offentlige Fattigvæsen og Hjælp af det offentlige udenfor Fattigvæsenet, saaledes at der blev 2 Love i 2 Afnit, og at den ene blev helt omfreven saaledes, at den fik en selvstændig Karakter, og at der blev ydet de fattige faste og sikre Understøttelser. Det er nemlig virkelig ikke tilstrækkeligt, at Lovgivningsmagten siger, at det ikke er et Brud paa Grundloven, saa meget mere som denne Lovs Paabud ikke vil fjerne den almindelige Betragtning. Hver Gang Forsørgelseskommunen — vi forudsætte, at de vedkommende skulle bo i Opholdskommunen — pumpes til N. N. og hans Familie i Genhold til § 64, saa ville alle hans Bysbørn, alle de, blandt hvem han er født, vedblivende ufafte ham som Fattiglem, der faar af Fattigkassen, og at